

"Jaume Vallcorba volia viure i expressar el sentiment d'humilitat, que no d'impotència davant Déu"

Dm, 26/08/2014 per Catalunya Religió

(CR) La Basílica de Sant Just i Pastor de Barcelona ha acollit aquest dilluns el funeral de l'editor català i fundador de l'editorial Quaderns Crema, **Jaume Vallcorba**, mort dissabte a causa d'un càncer. El jesuïta **Jordi Font** ha presidit la celebració de comiat. A continuació trobareu el text íntegre, tant de l'homilia com les paraules de comiat que va expressar el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, **Armand Puig**:

Homilia del jesuïta Jordi Font

Familiars, amigues i amics,

Els qui hem estat en els darrers moments amb en Jaume hem vist com s'ha anat apagant lentament, donant gràcies, agraint a tots, recitant pregaries, que li sortien del seu interior tendre, paraules viscudes com mai. S'apagava una vida pletòrica, fecundament rica.

Fa tres mesos, de sobte aparegué el símptoma letal, se li diu que serà aviat el seu final. Recordo el moment en què profundament afectat i ben conscient va dir que ho acceptava tot, del tot.

Després ve el lent i dur comiat dels qui estima, de tot allò que deixa. Ara, creiem que ha començat, o millor, ja ha arribat a veure allò que anhelem sense potser saber-ho.

Jaume va voler escollir el lloc, aquest temple, els cants i melodies en harmonia de conjunt per a la celebració d'aquesta eucaristia, estant ell de cos present. Penso que les lectures que acabem de llegir són com ell les hauria volgut, denses i transparents.

Jaume volia viure i expressar el sentiment d'humilitat, que no d'impotència davant Déu, del Déu de tots, de tothom, del Déu inefable.

I volia expressar la fe en Déu, del Déu que ens deixa davant el més incompreensible misteri, però amb el convenciment que ens porta el confiar, el "creure en aquell de qui m'he fiat i que ens dóna la pau al cor.

Molts de vosaltres podreu dir molt més i millor de les dimensions i de la personalitat d'en Jaume. De la seva rica i lluminosa vida intel·lectual i de relació personal, marcades per una intensa avidesa espiritual nascuda de la seva profunda humanitat.

Ara em quedo només amb un regal que he rebut d'ell i que es pot dir en dues paraules: la fidelitat, nascuda d'una estimació que brolla de dins.

Acabo amb una petició ara que ell ens contempla, ens veu i ens estima d'una altra manera, de la manera d'estimar quan un viu la Vida en Déu. Ara li demano, doncs, que Déu ens concedeixi una mica de l'esperit de saviesa, de comprensió fonda, i d'obertura, sense pors, que ens doni forces i alegria per viure i ajudar a viure als altres, tal com ell va voler fer.

Paraules de comiat del degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Armand Puig

A Jaume Vallcorba

Jaume, amic,

Has triat el «Requiem» de Gabriel Fauré, però també t'hauria complagut la segona simfonia de Gustav Mahler, «Resurrecció», o la «Missa pro Defunctis» de Johannes Ockeghem. En qualsevol cas, volies que escoltéssim el gran Bach, el músic que agermana l'espiritualitat amb la definició contrapuntística més elevada. I per això hem començat aquesta celebració amb la cantata del diumenge quinze després de la festa de la Trinitat, «Jauchzet Gott in allen Landen», «Exalceu Déu en tots els pobles». Jaume, amic, tu que cultivaves l'art de l'amistat, ens volies reunir al teu voltant amb una música que d'una certa manera ens ajudés a anar més enllà de la nostra finitud en un moment que preveies feixuc per a molts de nosaltres. Ens has brindat així un tast, exquisit, de la teva manera de fer.

Volies que avui i aquí, a la basílica de Sant Just, bressol de les [«Misses Polifòniques»](#), ajudats pel cor «Barcelona Ars Nova», dirigit per Mireia Barrera, i l'arquitectura d'una història centenària, els teus amics es retrobessin en un «espai espiritual» -expressió que resumeix, segons allò que tu mateix has dit, la tasca d'editor. En la teva última lliçó, pronunciada a la Universitat Pompeu Fabra l'1 de juliol i llegida per la teva esposa, vas fer aquesta afirmació: «Un catàleg editorial és com un grup d'amics que dialoguen». Nosaltres, avui, som exactament això: un grup d'amics que dialoguen amb la teva memòria viva, mitjançant la bellesa serena d'aquesta litúrgia. Tantes vegades ho hem fet amb els teus llibres, construïts des del diàleg amb els seus autors i amb els seus lectors. Avui, per expressa voluntat teva, reconstruïm un «espai espiritual» en un àmbit ennoblit per la pregària i l'afecte de moltes persones.

Jaume, has entès la vida com un regal, com una fusió de contemplació i d'acció, de creativitat i de seny, de coratge i de projecte, sempre viscuda des de l'amistat. I

has mort tal com has viscut. Has donat ànims als teus amics que venien a veure't amb el cor encongít, i ho has fet amb una barreja de serenor i humor, d'afecte i sinceritat que desarmava l'envit de la mort, que sabies propera. Acompanyat per la teva Sandra, la dona que estimaves i que estimes, has parlat amb el gest i la paraula, amb la mirada i la rialla, sempre brillant en els teus judicis, sempre transparent en les teves intencions. Has convidat la germana mort, que diria Francesc d'Assís, a entrar en la teva vida, i no l'has defugida ni bandejada. Li has fet pas, no sense la incomoditat del pensament no desitjat. Has estat sostingut per l'Amat que, tu, amic com n'ets, has tingut constantment a la vora.

Jaume, eres un home del Camp de Tarragona, com Gaudí, de Reus, i com Bonifaç, de Valls, grans artistes de la plàstica. Com ells, eres un artista, home de cultura i artesà de llibres, clarivident de cap i creador de mena. En els darrers temps, quan recapitulaves la teva vida, em deies: «Xiquet, sóc feliç, sóc molt feliç!». I explicaves històries divertides de la teva infantesa, de la teva Tarragona, del Serrallo. Darrere els teus ulls, blaus com la mar i com el cel, hi havia molta netedat. Eren els ulls de l'«anàrquic místic», que esmentava en Sergi Pàmies: els ulls del qui agermana l'aventura i la innocència, la curiositat i la ponderació. Uns ulls que deixaven transparentar unes altes virtuts morals, un cor que havia arribat a la plenitud.

Quan vas cridar en Josep Pons perquè volies parlar amb ell de la música que havia de sonar en el teu funeral, en Josep va subratllar la bellesa de l'última peça del Requiem de Fauré: «In paradisum deducant te angeli», «que els àngels t'acompanyin al paradís». Llavors, tu, home de fe, conscient de les teves febleses, vas afegir amb una punta d'ironia: «Espero que sigui així». Com diu el Salm: «Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes» (139,1-2). La misericòrdia de Déu i la seva amistat no tenen límits.

Jaume, un dels secrets que Nostre Senyor va conèixer va ser el teu tresor, allí d'on, com diu Jesús en l'Evangeli, es treuen «coses noves i coses velles» (Mt 13,52). La cosa més bonica és que el teu tresor no te'l vas guardar per tu sol, sinó que en vas fer partícip moltes persones. Ens vas oferir sempre el millor, tant si era vell com si era nou. Vas ajudar a elevar l'ànima de molta gent. Els teus amics t'ho agraim. «In paradisum deducant te angeli»!